

Ostrov Nouze

Bylo - a já věřím, že stále je - jedno mocné a bohaté Království. Král, který v něm vládne, je moudrý, spravedlivý a velmi miluje všechny své poddané.

Jednou se doslechl, že na ostrově, který také k jeho království patří, se lidé mají moc špatně, jsou chudí, nemocní, nešťastní a zlí. Bylo mu jich tak líto, že se rozhodl promluvit o jejich neštěstí se svým jediným synem.

„Princi a synu můj" oslovil Král své dítě, „jsi už dospělý muž, umíš a znáš všechno, co jsem tě mohl naučit. Chtěl bych tě pověřit vládou nad obyvateli ostrova jménem Nouze, kteří velmi strádají nedostatkem lásky a požehnaní. Ustavil jsem kdysi správce nad touto zemí, ale oni svůj úřad odbývají nebo myslí jen na vlastní prospěch. Pokud odpluješ na ostrov jako vyslanec míru a lásky, budu rád. Rozhodnout se však musíš sám. Víím, že láska se nedá vynutit."

Princ o otcově návrhu velmi vážně přemýšlel. Měl docela jiné plány. Chtěl dostudovat, najít si nevěstu a časem převzít otcovo kralování. Teď ale jeho budoucnost vypadala poněkud jinak. Cítil, jak velká lítost a láska k tomu podivnému ostrovu v něm sílí a roste, až zcela přemohla jeho srdce.

„Dobře otče. Pro lásku k těm lidem jsem se rozhodl žít na ostrově Nouze a pomoci, jak dovedu."

„Má to ale jednu podmínku, můj milovaný. Na ostrov pojedeš zcela sám v úplně obyčejných šatech, bez jakýchkoliv prostředků. Jediné, co budeš mít, je síla a moc lásky, víru, že můžeš pomáhat, a vědění a řemeslo, které ses naučil. Až splníš svůj úkol, lidé na ostrově budou šťastni. Každý najde to, co má rád. A každý bude mít rád tebe i mne. Naučí se věřit, že můžeš jejich ostrov změnit na ráj uprostřed moře."

Když Princ připlul s jednou obchodní lodí na ostrov, nikdo si jeho příchodu nevšiml. Nevadilo mu to. Putoval od města k městu, od vesnice k vesnici. Pomohl každému, kdo si od něho nechal pomoci. Moc jeho lásky způsobila, že kudy prošel, lidé se uzdravovali z nemocí duše i těla, mnozí z nich se zotavili i z předchozích pohrom, které dolehly na jejich majetek. Princ chodil zemí a všude vyprávěl o moci a bohatství svého otce, rád lidem přibližoval otcovo srdce. Chtěl, aby uvěřili, že mají dobrého panovníka. Věděl, že když se obyvatelé ostrova znovu navrátí ke královským ustanovením a řádům, zmizí moc a síla špatných správců.

Jednou došel na místo, kde dosud nebyl. Zde žili ti nejchudší z nejchudších. Chodili v hadrech, jejich břicha se svírala hladem a oči měli úplně vyhaslé.

Princ řekl lidem, kteří ho už nějakou dobu provázeli.

„Jak je možné, že tady tito zde strádají hůř než dobytek vás mnohých?"

„Je to tím, že je zde neúrodná půda a řádl tady mor. Proto se i správcové naší země báli sem přijít s nějakou pomocí. Jsou si jisti, že tito ubožáci postupně vymřou a jejich nuzota přestane pohoršovat a ohrožovat nás ostatní."

Princ se tak strašně rozčilil, že musel být nějakou dobu sám, aby se mohl modlit a srovnat si v hlavě, kde se v lidech bere tolik nelásky. Předtím ale řekl svým průvodcům: „Než se vrátím, shromážděte všechno jídlo a oblečení, které máte navíc. Já to pak spravedlivě rozdělím!“

Odešel, aby se mohl někde v klidu vyplakat z lítosti nad nelidským osudem ostrovanů. Když se zase vrátil mezi ostatní, viděl dvě skromné hromádky. Na jedné bylo pár okoralých bochníčků chleba, na druhé trochu šatstva. Byl zklamán, že toho všeho není víc. Ani on sám neměl nic k jídlu, o penězích nemluvě. Oblečení nosil z druhé ruky a jedl to, co mu dobří lidé nabídli nebo co si vydělal nádenickou prací.

Při pohledu na posbírané jídlo a oblečení mu znenadání úsměv rozzářil tvář. Vzpomněl si na Královo ponaučení, že moc lásky je neskonale silnější, než chudoba a nemoci.

Nakázal lidem, aby se postavili do řady, že dostanou všechno, co si jejich srdce žádá. V tu chvíli však nastal nepopsatelný zmatek.

„Neposlouchejte toho blázna a zabijte ho, ať přestane provokovat s těmi svými nesmysly!“, volali někteří.

Jiní si narychlo zhotovili vory a rozhodli se, že definitivně opustí ostrov. Doslechli se, že v nedaleké zemi je možno rychle zbohatnout, když se nechají najmout v dolech na vzácné, ale zároveň také jedovaté nerosty. Další skupina obyvatel odtáhla za nějakým vojevůdcem, který slíbil, že svrhne správce i Krále a všude nastolí přísný řád a povinnou vojenskou službu, aby bylo možné dobývat okolní ostrovy a přisvojovat si jejich bohatství.

Přestože tolik lidí odešlo, stále ještě na ostrově zbylo dost čekajících na pomoc v takřka nekonečné řadě. Princ se nezdržoval přemlouváním těch, kteří se rozhodli řešit svůj nedostatek na vlastní pěst. Upíral své laskavé oči na děti, starce, těhotné maminky a na nemocné. Pro každého měl slovo o naději a záchraně. Z nashromážděných věcí a jídla dal každému to, co potřeboval.

Bylo to jako sen. Princ rozdával ovoce, rohlíky s máslem, pečená kuřata, čokoládu, víno, mléko. A ničeho neubývalo. Z vedlejší hromádky bral bundy, boty, čepice, spací pytle, plenky a soupravičky pro miminka, pohodlné bačkory pro jednu babičku. Lidé žasli a ptali se - kde tohle ten člověk bere? Vždyť tu nic není, jen ta trocha chleba a pár hadrů!

Princ se jen smál, rád s každým promluvil, a ještě při tom všem učil zpívat písničky, které oslavovaly Krále a jeho dobrotu. Mnozí si vzpomněli, že ty písničky jim kdysi zpívali jejich rodiče a prarodiče. Jak se mohlo stát, že samými starostmi už dávno zapomněli na všechno hezké?

Když Princ nakonec přeci jen všechno rozdál, rozhostil se klid a mír. Protože splnil svůj úkol, zamýšlel se vrátit spolu se svými přáteli, žáky a průvodci do přístavu, kam měla přijet královská loď. Všichni očekávali, že sám Král připluje, aby Prince před všemi ustanovil vládcem nad ostrovem Nouze. Mezi lidmi se i šuškal, že ostrov bude přejmenován na Požehnaní.

Jednoho dne Princ zmizel. Někteří říkali, že byl zabit najatými ochránci zlých správců. Jiní si mysleli, že se nakazil nějakou nemocí a zemřel. Pochybovači hádali, že už ho práce na ostrově začala zmáhat, a tak odešel do ústraní. Říkalo se také, že odplul, když se mu nepodařilo zmocnit se vlády nad celým ostrovem, jak sliboval.

Nakonec se Princova láska stala pro mnohé legendou, kterou si předávali ve vyprávěních a písních.

Na ostrově však stále je pár stovek lidí, kteří tvrdí, že Princ žije mezi nimi, učí je milovat, rozdávat, pracovat i žehnat. Tam, kde podle všeho Princ přebývá, lidé se jeví šťastnější a radostnější.

Škoda, převeliká škoda, že se Princ nestal vládcem ostrova Nouze. Proto sem mohou kdykoliv přijít nepříjemní a zákeřní návštěvníci - Pýcha, Žárlivost, Nenávist, Lakota, Bolest, Chudoba, Neštěstí, Nemoc a jim podobní. Ale v domech, kde Princ bydlívá, se lidé naučili nenechat si od těchto nezvaných hostů krást to, co od něho dostali. Stále zde mají z čeho a pro co žít, věří Králi a věří i jeden druhému. Mají rádi to, co mají, a mají to, co mají rádi. Někteří jsou bohatší, jiní chudší. Jedni zdravím jen kvetou, jiní sedí na vozíku nebo leží v posteli, protože se pro nemoc nemohou zvednout. Nikdo však není opuštěný ani v těch nejtěžších chvílích. Jídávají chléb a pijí víno u společného stolu, mají se rádi a čekají, až zas Princ navštíví jejich dům.

Delicie Nerková